

MAHFI EĞİLMEZ

SALTE SULTAN

*'Dünya yıkılacak olsa bile
adalet yerini bulmalıdır'*

Remzi Kitabevi

MAHFİ EĞİLMEZ İstanbul'da doğdu. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni (Mülkiye) bitirdi, Gazi Üniversitesi'nde doktora yaptı.

Maliye Müfettiş Muavini olarak başladığı kamu hizmetinde, bütün aşamalarda görev yaptı. 1997 yılında Hazine Müsteşarıyken kamu hizmetinden istifa ederek ayrıldı. Kamu görevinden ayrıldıktan sonra finans kuruluşlarında üst düzey yöneticilik, gazetelerde köşe yazarlığı, televizyonlarda ekonomi yorumculuğu yaptı, üniversitelerde ekonomi dersleri verdi.

Halen Altınbaş Üniversitesi'nde öğretim üyeliği görevini sürdürüyor, yazılarını kendi bloğunda (www.mahfiegilmez.com) yayınlıyor, Hitit tarihi üzerine çalışmalar yapıyor, roman yazıyor, konferanslar veriyor.

Mahfi Eğilmez'in bu kitap dışında yayımlanmış 22 kitabı ve çok sayıda makalesi bulunuyor.

MAHFİ EĞİLMEZ

SAHTE SULTAN

*Dünya yıkılacak olsa bile
adalet yerini bulmalıdır*

Remzi Kitabevi

SAHTE SULTAN / Mahfi Egilmez

© Remzi Kitabevi, 2021

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Ömer Erduran

Kapak resmi: William Lappara

Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-2079-4

BİRİNCİ BASIM: Aralık 2021

Kitabın basımı 5000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah., Matbaacılar Sitesi

4. Cad. No: 77 Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 44903 / Tel (212) 629 0615

‘Bu romanda geçen olayların ve kişilerin gerçekle hiçbir ilgisi yoktur. Roman, tümüyle yazarının hayal gücünü yansıtılmaktadır. Olaylar, isimler ve unvanlarla ilgili olarak kurulabilecek benzerlikler ya tesadüftür ya da okuyucunun zihninde oluşan yanılısamlardan kaynaklanmaktadır.’

“Ben söylediklerimden sorumluyum,
anladıklarınızdan değil.”

Stefan Zweig

Ömer Erduran, *Inferis*’te olduğu gibi bu kitabı da yayınlanmadan önce okudu, pek çok değerli katkı yaptı ve çoğunu kabul ettiğim öneride bulundu. Kendisine teşekkür borçluyum. Buna karşılık hâlâ eksik ve hata varsa kusur bendedir.

On İki Tablo

İstanbul Resim Sanatı Müzesi'nin en ünlü on iki tablosu bir hafta sonra Londra Resim Müzesi'nde bir ay süreyle sanatseverlerin beğenisine sunulacaktı. İki ülkenin Sanat Bakanlıkları arasında imzalanan protokol gereğince tablolar, özel bir uçakla Londra'ya getirilmiş ve havalimanında İngiliz yetkililere teslim edilmişti. Polis eşliğinde zırhlı bir araçla havalimanından Londra Resim Müzesi'ne getirilen tablolar, sergiden önce muhafaza edilmek üzere, güvenlik kameraları ve alarm sistemiyle donatılmış bir odaya alınmışlardı. Tabloların sergilenmek üzere yerleştirileceği salondaki eksiklerin tamamlanması ve bu sergi için özel olarak hazırlanan ışıklandırma düzeneğinin yerleştirilmesi için yoğun bir çalışma devam ediyordu.

Tabloların beşi, bir süre İstanbul'da yaşamış yabancı ressamaların, yedisi de Türk ressamların eserleriydi. Ortak özellikleri; on dokuzuncu yüzyıl Osmanlı yaşam tarzını farklı açılardan yansıtmalarıydı. Aralarında en değerli ve en tanınmış olanı *Sultan* tablosuydu. Serginin, duyurulur duyurulmaz yoğun ilgi çekmesi büyük ölçüde, hakkında birçok söylenti olan bu tablonun sergide yer alacak olmasındandı.

On dokuzuncu yüzyıl İtalyan ressamlarından D., padişahın daveti üzerine İstanbul'a gelmiş, dört ay kadar sarayda ağırlanmış ve günümüze kadar gelemeyen iki tablo yapmıştı. Daha doğrusu uzun yıllar iki tablo yaptığı sanılmıştı. Üçüncü tablo olan *Sultan* tablosunun varlığı, sanat tarihçileri tarafından, ressam D.'nin Venedik Müzesi'ndeki eskiz defterinde yapılan ince-

lemeler sonucunda anlaşılmıştı. Bütün aramalara karşın bulunamadığı için, ressamın eskizlerini hazırladığı halde bu tabloyu yapmaktan vazgeçtiği görüşü ağırlık kazanmıştı. Ressamın eskizlerinden hareketle sanat dergilerinde yapılan farklı yorumlar tablonun varlığını giderek daha da gizemli bir efsaneye dönüştürmüştü. Seksen yıl kadar önce, sarayın ziyarete kapalı bölümünde, depo olarak kullanılan büyük bir odada yapılan düzenleme sırasında, yüksek ve ağır bir dolapla duvarın arasında sıkışıp kaldığı yerde bulununca yer yerinden oynamıştı. Depo odasında pek çok eşya üst üste ve yan yana durduğu ve içeride neredeyse adım atacak boşluk kalmadığı için kimse dolabın arkasına bakmayı akıl etmemiş, tablo, çerçevesindeki çizikler ve çatlaklar dışında herhangi bir zarar görmeden, yıllarca toz içinde o daracık aralıkta kalmıştı. Tablonun ortaya çıkmasının ardından böylesine değerli bir tablonun niçin orada kaldığı, modeli olan sultanın kim olduğu gibi pek çok soru gündeme gelmişse de bunlara tatmin edici yanıtlar bulunması bir yana kafaları iyice karıştıracak söylentiler türemişti. Bu tartışmalar, tabloyu daha da gizemli hale getirirken değerini de yükseltmişti. Tablo, bulunur bulunmaz yaklaşık iki aylık titiz bir bakım, onarım ve temizlik sürecinden geçirilmiş, çerçevesinde de gerekli onarımlar yapılmış, bu işlemler bitince önce Ankara'da sergilenmiş, sonra bugün hâlâ sergilendiği İstanbul Resim Sanatı Müzesi'ne taşınmıştı.

Sultan tablosu, üç nedenle çok değerli kabul ediliyordu: İlk olarak, ressam D.'nin bilinen altı eseri içinde günümüze gelebilmiş üç tablodan biriydi. Ressam, öteki ikisinden farklı olarak bu tabloda hem teknik hem de sanat anlayışı olarak dönemine göre değişik bir yaklaşım sergilemişti. O nedenle sanat tarihçileri bu tabloyu, dönem eserleri içinde farklı bir yere koyuyorlardı. İkinci olarak, Osmanlı saray üyelerine ilişkin az sayıda tablo vardı ve o nedenle sarayı ve sarayda yaşayanları yansıtan tabloların hepsi değerli sayılıyordu. Üçüncü olarak da bu tablonun modeli olan

sultanın kimliği hakkında pek çok söylenti ve iddia vardı. Bugüne kadar bu konuda bir görüş birliği oluşmamıştı. Modelinin gizemi tabloya olan merak ve ilgiyi en üst düzeye çıkarıyordu. Depoda bulunup da ortaya çıkarıldıktan sonra Avrupa’da yayınlanan sanat dergilerinde, gazetelerin sanat eklerinde tablo hakkında makaleler yayınlanmıştı. Uzun yıllar boyunca kayıp olduğu sanılan tablonun orada bilerek saklandığı görüşünü öne sürenler bile vardı.

Sergiye ilişkin olarak Londra Resim Müzesi tarafından bastırılan broşürün kapağında *Sultan* tablosunun on yıl önce hazırlanmış bir katalogdan alınmış fotoğrafı yer alıyordu. Sergiyle ilgili haberler yalnızca Londra’da değil, birçok Avrupa kentinde de heyecan yaratmıştı. Serginin ve özellikle de *Sultan* tablosunun yarattığı hava Türkiye’ye, İstanbul’a ve Osmanlı dönemine olan ilgiyi artırmış, daha sergi açılmadan müze binasında satışa çıkarılan hatıra eşyaları ve kataloglar büyük talep görmüştü.

Londra Resim Müzesi’nin ev sahipliği yaptığı diğer uluslararası sergilerde olduğu gibi bu sergiye de tanınmış birçok kuruluş destek vermiş ve her türlü masrafı karşılamayı üstlenmişlerdi. Ücretsiz girilen Londra Resim Müzesi’nde özel bir salonda sergilecek olan bu tabloların olduğu bölüme giriş ücretli olacak, bilet satışından elde edilecek kazanç iki müze arasında paylaşılacaktı. Biletler satışa çıktıktan kısa bir süre sonra tükenmişti.

Sergi Öncesi

Robert T., müdür yardımcısının odasına girerken dağınık, uzun, beyaz saçlarını sol eliyle arkaya doğru taradı, hafifçe boğazını temizledikten sonra masanın başında okuma gözlüklerinin üzerinden kendisine meraklı gözlerle bakan kadına doğru eğilerek kısık sesle konuştu:

“Bu tabloda bir şey var.”

Ardından kesik kesik öksürdü.

Beyaz önlüğünün yakasındaki küçük yanık izleri yaşlı adamın sıkı bir pipo içicisi olduğunu gösteriyordu. Orta yaşlı, soyulmuş görünümlü, sarışın kadın sordu:

“Hangi tabloda?”

“*Sultan* tablosunda.”

Kadının gözleri büyüdü:

“Ne gibi bir şey var o tabloda?”

Yaşlı adam tekrar kesik kesik öksürdü. Kadın endişeli bir sesle:

“Tütün içmeyi bıraksanız iyi olacak Bay T.” dedi, “sağlığınıza kaybediyorsunuz.”

Bay T. ‘aldırmayın’ der gibi elini salladı ve soruyu yanıtladı:

“Şimdilik tam olarak söyleyemem ama on iki tabloyu talimatınız gereği muhafaza edildikleri odada, kataloglardaki fotoğraflarıyla karşılaştırmalı olarak incelerken bu tabloyla ilgili olarak zihnime takılan bazı noktalar oldu. Daha ayrıntılı inceleme yapıp kesin bir sonuca varabilmek için tabloyu odamda incelemeye izin vermenizi isteyecektim.”

“Ne gibi noktalar bunlar?”

Adam kuşkuyla dönüp kapıya baktı, kimsenin duymayacağından emin olduktan sonra yanıtladı soruyu:

“Henüz tam olarak emin değilim ama bu tablonun gerçek olmadığını kekeleyerek kuşkulaniyorum.”

Müdür Yardımcısı Catherine N. bir inleme sesi çıkardı, yüzünde endişe kırışıklıkları belirdi. Kekeleyerek sordu:

“Nasıl yani? Sahte mi demek istiyorsunuz?”

Adam tekrar arkasına baktı sonra yine kısık sesle yanıtladı:

“Şimdilik kimse duymasın, bu sorunuza doğru yanıt verebilmem için daha ayrıntılı incelemeler yapmam gerekli.”

Bayan N., tablonun sahte çıkması halinde serginin iptal edilmesi gerekeceğini düşündü. Broşürün kapağında yer alan tablo olmazsa serginin anlamı kalmayacaktı. İşin en sıkıntılı yanı, haftaya açılacağı duyurulan serginin tüm biletlerinin satılmış olmasıydı. Polisin bu konuda açacağı soruşturma da cabasıydı. Kekeleyerek fısıldadı:

“Sergi haftaya açılıyor, iptal edeceksek acele etmemiz lazım.”

“Haklısınız.”

“Öteki tablolarla ilgili bir sorun var mı?”

“Hayır, onlarda bir sorun görmedim. Ama biliyorsunuz *Sultan* tablosu serginin başyapıtı ve o olmayınca geri kalanlarla sergiyi açmanın bir anlamı kalmayacak sanırım.”

Müdür yardımcısı başını salladı:

“O halde bir an önce incelemenizi tamamlayıp sonucunu bana bildirin.”

“Arkadaşlara talimat verir misiniz tabloyu benim odama getirsinler. Orada özel ışık altında ve büyüteçli gözlüklerimle incelemem gerekecek.”

Robert T. odadan çıkarken Bayan N. masasındaki telefonun ahizesini kaldırdı, güvenlik müdürünü aradı ve *Sultan* tablosunun Bay T.’nin odasına götürülmesi talimatını verdi.

Robert T. yaklaşık kırk yıldır çalıştığı Londra Resim Müzesi'nde baş sanat danışmanı olarak görev yapıyordu. İlerlemiş yaşına, artık eskisi kadar keskin olmayan gözlerine karşın bu alandaki uzmanlar arasında en ön sıralarda olduğundan müze müteveli kurulu emekli olmasını istemiyordu. O da işten ayrılırsa ne yapacağını bilemediğinden bu isteğe karşı çıkmıyor ve çalışmaya devam ediyordu. Resim sanatı üzerinde tam bir otorite olarak kabul edildiği için dünyanın her köşesinden aranıp görüşleri soruluyor, yılda birkaç kez çeşitli kentlerdeki konferanslara davet ediliyordu. Eskiden bu davetlere gider, gittiği kentteki resim müzelerine mutlaka uğradı. Son yıllarda eskisi kadar sık seyahat etmiyor, yalnızca Floransa veya Madrid'de düzenlenen bir konferans varsa kaçırmamaya çalışıyordu. Floransa'ya her gittiğinde, Caravaggio'nun 1597'de yaptığı *Medusa* tablosunu bir kez daha görmek için Uffizi Sanat Galerisi'ne mutlaka uğruyordu. Mitolojiye göre gözlerine bakanları taşa çeviren Medusa'nın yaşamdan ölüme geçişi sırasındaki korku ve şaşkınlık dolu yüz ifadesini, Caravaggio'nun kendi yüzünü kullanarak yansıttığı bu tabloya her bakışında değişik anlamlar çıkarıyordu. Madrid'e her gittiğinde de Arte Reina Sofia Müzesi'ne mutlaka uğruyor, müzenin hatta belki de İspanya'nın en ünlü tablosu olan *Guernica* tablosunun karşısında oturup dakikalarca ayrıntıları inceliyordu. İspanya iç savaşı sırasında büyük direniş gösteren küçük Guernica kenti, General Franco'nun izniyle Naziler ve Faşistler tarafından hava akınlarıyla bombalanmış ve kent nüfusunun üçte biri öldürülmüştü. Picasso'nun ünlü tablosu bu korkunç olayı anlatıyordu. Tablo, Franco ölünceye kadar İspanya dışında kalmış ancak ondan sonra getirilmiş, önce Prado Müzesi'nde sergilenmiş, 1992'de Arte Reina Sofia Müzesi'ne taşınmıştı. Küçük resim pek sevdiği bir tarz olmasa da Robert T. bu tabloya her baktığında, tıpkı *Medusa*'da olduğu gibi farklı şeyler görüyor, farklı duygular yaşıyordu.

Resim malzemeleri, kitaplar, albümler, çeşitli tablo ve heykel fotoğraflarıyla tıka basa dolu odasının kapısını açtığı anda burnuna artık kanıksadığı, tozla karışık eski eşya kokusu çarptı. Masasının karşısında duran, yüzü iyice aşınmış, neredeyse yırtılmaya yüz tutmuş olan Chesterfield tipi deri koltuğa çöktü ve gözlerini kapattı. Mobilyalarının yenilenmesi için defalarca getirilen önerilerin hepsini reddetmişti. Alışık olduğu düzeni bozacak her şeye düşmanca yaklaşıyordu. Odasına girilmesinden nefret ettiği için temizlik işi ancak o içerideyken ve onun denetimi altında yapılabilirdi. Bütün yaşamı da benzer biçimdeydi: İşinden aynı saatlerde çıkıyor, aynı yolu izleyerek evine gidiyor, arada bir yerde zaman geçirip içki içmek istese hep evinin bulunduğu sokağın köşesindeki King's Arms Pub'a uğruyor ve neredeyse her gittiğinde de *fish and chips* ve Guinness siyah bira ısmarlıyordu. Vazgeçemediği alışkanlıklarından birisi de pipo içmektir. Bu alışkanlıklarından taviz vermeden bir kadınla yaşayamayacağını düşündüğü için hiç evlenmemiştir.

İki görevli ellerinde özenle taşıdıkları tabloyla geldiklerinde Robert T. kalktı ve hemen masasının üzerini boşaltıp tabloyu koymaları için yer açtı. Adamlar çıkınca pencereyi hafif araladı, içeri dolan temiz havayı ciğerlerine çektikten sonra, sanki odakiler uçup gidecekmiş gibi telaşla pencereyi tekrar kapadı. Kitaplarda yan yana duran plaklar arasından birini seçtikten sonra, sehpanın üzerinde duran, çoktan antika sınıfına girmiş pikaba yerleştirdi ve düğmeye bastı. Biraz sonra pikaptan Giuseppe Verdi'nin *Nabucco* operasının müziği yükselmeye başladı. *Nabucco* operası da tıpkı *Medusa* ve *Guernica* tabloları gibi ruhunda duygusal fırtınalar yaratıyordu. Tekrar deri koltuğa oturdu, bir süre gözleri kapalı müziği dinledi, sonra sahip olduğu sınırlı zamanı verimli kullanabilmek için kalkıp masasının başına geçti ve tabloyu iyice yakınına çekti. Önce birkaç bölgeyi inceledi, tablonun yüzeyini yer yer dikkatle elledi, eğilip kokladı. Masanın

üzerinde, *Sultan* tablosu fotoğrafının yer aldığı sayfası açık duran kataloğu önüne çekti. Bu, tabloyla ilgili elindeki en iyi fotoğrafı. Büyüteç gözlüğünü taktı ve tabloyu, sol üst köşesinden başlayarak milim milim gözden geçirip katalogdaki fotoğrafla karşılaştırmaya ve notlar almaya başladı. Sonra, katalogdaki fotoğrafı tarayıcıda taratıp bilgisayarına kaydetti ve çekmecesinde duran fotoğraf makinesini çıkarıp masadaki tablonun birkaç farklı açıdan fotoğrafını çekti. Bu fotoğrafları da bilgisayarına yükledikten sonra katalogdan yapmış olduğu taramayla yan yana yerleştirdi. Bu şekilde düzenlediği fotoğrafları bir projektör aracılığıyla duvarın önünde duran perdeye yansıtarak karşılaştırmaya ve dikkatini çeken noktaları not etmeye başladı. Gözlerinin iyice yorulduğunu hissedince ilk bulgularını paylaşmak için müdür yardımcısını aradı:

“Bayan N. eğer uygunsanız yanınıza gelmek istiyorum.”

“Bir sonuca vardınız mı?”

“İzin verirseniz onu yanınıza gelince söyleyeyim.”

“Tamam, bekliyorum.”

Müdür yardımcısı odasında yalnızdı. Robert T. içeri girdikten sonra kapıyı kapattı:

“Kuşkularımda haklı olduğumu düşünüyorum. Bunu tam olarak doğrulamanın iki yolu var: İlki gerçek tablonun katalogdan çektiğim fotoğrafıyla kopya olduğundan kuşkulandığım buradaki tablonun fotoğrafını bilgisayar taramasından geçirmek. Bunun için kullandığımız bir program var. Asistanım fotoğraflar üzerinden o programı kullanarak bilgisayar taramasına başladı. Böylece yapay zekâya başvurarak iki fotoğraf arasında benim kuşkulandığım farklar olup olmadığını anlamış olacağız. İkincisi de tablodan boya örnekleri alıp bunları laboratuvarında incelettirmek. Bu yolla da tablonun on dokuzuncu yüzyılda yapılmış olup olmadığını anlayacağız. Biliyorsunuz günümüzde kullanılan boyaların malzemesi geçmiş dönemdekilerden çok farklı. Ayrıca tablonun yapıldığı kanvastan da örnek bir parça alıp han-

gi döneme ait olduğunu laboratuvarda analiz ettirmek gerekecek. Ben kanvası inceledim ve gözüme eski geldi. Ama yanılmış olabilirim; biliyorsunuz günümüzde çok ileri eskitme teknikleri kullanıyorlar.”

Bayan N. bir süre bir şey söylemeden durdu sonra:

“Bu dediklerinizi tabloya zarar vermeden, anlaşılmayacak bir şekilde yapmanız mümkün mü?”

“Kesinlikle. Boyalardan hiç fark edilmeyecek minicik parçalar alacağız. Ayrıca tablonun arka tarafına kıvrılmış olan kanvas bölümünden de küçükük bir parça almam yeterli olacaktır sanırım.”

Bayan N. yine bir süre sessiz kaldı. Sonra çekmecesinden bir dosya çıkardı ve kendi kendine söylenerek bir sayfayı açtı ve bir maddeyi yüksek sesle okumaya başladı:

“Madde 21. Tabloların tarihlenmesi konusunda yeterli kuşku söz konusu olduğunda Londra Resim Müzesi, tabloya zarar vermeksizin boya örnekleri alınması ve laboratuvar incelemesi yaptırılması da dâhil olmak üzere gerekli incelemeleri yapmaya ve yaptırmaya yetkilidir.”

Bay T., Bayan N.’nin yüzüne bakarak:

“Bu durumda Türk yetkililerden izin almaya gerek kalmaksızın gerekli incelemeyi yaptırabileceğimiz anlaşılıyor, yeter ki bu incelemeler sırasında tabloya zarar verilmesin.”

“Evet Bay T., ben de öyle anlıyorum. O zaman, siz hemen boya ve kanvas örneklerini alıp laboratuvara yollayın, ben de hızlı bir inceleme yapmalarını isteyeyim.”

Robert T. odasına döndüğünde büyüteçli gözlüğünü taktı ve sahte olduğunu tahmin ettiği tablodan, zarar vermemeye özen göstererek boya örnekleri alıp bunları şeffaf bir plastik torbaya koydu. Sonra tablonun arka tarafını çevirip, oraya kıvrılmış kanvastan da küçük bir parça kesti ve ayrı bir torbaya koydu. İş bittiğinde telefonla laboratuvar şefini aradı:

“Size bir tablodan aldığım boya ve kanvas örneklerini yolla-

yacağım. Bu boya örneklerini inceleyip on dokuzuncu yüzyıldan kalma olup olmadıklarını...” bir süre durdu, sonra devam etti: “Bu boyaların yaklaşık olarak kaç yıllık olduğunu söylemeniz ne kadar sürer?”

“Bayan N, telefonla arayıp bu işe öncelik vermemizi söyledi. Boyalardaki malzemenin on dokuzuncu yüzyıla ait olup olmadığını yarın öğlene kadar tespit edeceğimizi sanıyorum ama yaklaşık yılını belirlemek zor bir iş, özellikle yakın geçmiş söz konusu olunca. Son yıllarda malzemelerde sürekli gelişme olduğu için bu bize kaba bir yıl tahmini yapma konusunda bazı ipuçları verebilir. Ama peşinen söyleyeyim yakın dönemlere ilişkin ayrıntılı bir tahmin yapmak uzun bir çalışmayı gerektirdiği için biraz zaman alabilir.”

“Tamam, şimdilik önceliğimiz bu boyaların on dokuzuncu yüzyıla ait olup olmadığını anlamak olmalı. Yaklaşık yapılış yılının belirlenmesini biraz bekleyebiliriz. Lütfen elinizden geleni yapın, çünkü zamanımız sınırlı.”

Robert T., telefonu kapadıktan sonra bilgisayarında laboratuvara hitaben isteklerini içeren bir yazı hazırladı, ardından asistanını çağırdı ve boya örneklerinin olduğu torbayı ve yazdığı yazıyı vererek laboratuvar şefine götürmesini söyledi. Bugünkü yapacak başka bir iş kalmamıştı. Eve gitmek üzere müze binasından çıktığında hava kararmıştı. Yemekle uğraşmayı gözü kesmiyordu. ‘En doğrusu yolda ayaküstü bir şeyler atıştırıp eve gitmek’ diye düşündü ve metro istasyonuna doğru yürüdü.

Beklenen Sonuç

Robert T., odasındaki koltukta yarı uzanmış, gözleri kapalı, müzik dinleyerek zihnini boşaltmaya çalışsa da her geçen dakika gerginliğinin biraz daha artmasını engelleyemiyordu. Asistanı, akşam geç saatte arayarak bilgisayar taramasında iki tablo arasındaki uyum oranının yüzde doksan dört dolayında çıktığını söylemişti. Bu, yüksek sayılabilecek bir orandı. Özgün tablo fotoğrafı olarak katalogda basılmış resmin kullanıldığı da dikkate alındığında, yüzde altılık bir sapma, eldeki tablonun kopya olduğunu göstermek açısından yeterli değildi. Bu durumda ya kendisi yanılıyordu ve bu gerçek tabloydu ya da çok iyi bir kopyaydı. Laboratuvardaki boya analizinin sonucu şimdi çok daha önemli hale gelmişti: Buradan çıkacak sonuç meselenin çözümünde anahtar rolü oynayacaktı.

Akşam geç saatte aldığı bu haberden sonra doğru dürüst uyuyamadığı için kendisini yorgun hissetse de zihni hâlâ analiz sonucunun nasıl geleceği sorusuyla meşguldü. Öğleye doğru artık heyecandan daha fazla bekleyemeyeceğini anlayınca telefonla laboratuvar şefini aradı, iki kez üst üste meşgul sesini alınca yanına gitmeye karar verdi. Odasından çıktı, koridorun sonundaki merdivenlerden iki kat indi ve doğruca laboratuvar şefinin odasına girdi. Şef onu görünce elindeki telefonu bıraktı:

“Ben de sizi arıyordum, ilk sonuçlar çıktı.”

Robert T.’nin gözleri parladı, nihayet bu stresli bekleme sona erecekti. Şef, elindeki kâğıdı uzattı. Kâğıtta, incelemeyle ilgili bir sürü ayrıntı yer alıyordu: Kullanılan yöntemler, kimya-

On dokuzuncu yüzyılda padişahın davetiyle İstanbul'a gelmiş bir İtalyan ressamın, kayıp olduğu düşünülen gizemli tablosu, şans eseri bulunduktan seksen yıl sonra sergilenmek üzere Londra'ya gönderilir. Ancak Londra'da büyük skandala yol açan bir gelişme yaşanır. Bu olayın arkasındaki karanlık ağın ucu en yüksek yerlere kadar uzanmaktadır.

Avukatlığa başlamanın eşiğindeki Murat, Avukat Rüya, Savcı Koray ve Komiser Tarık, farklı yönlerden başladıkları ve sonra güç birliği içinde sürdürdükleri araştırmaları sonunda gerçeğe ulaşacaklar mı? Birbiriyle iç içe birçok karmaşık ilişkinin her anını kuşattığı olaylar zincirinin düğümü çözülebilecek mi? Heyecan, gerilim ve sürprizlerle dolu bu romanı elinizden bırakamayacaksınız.

Sahte Sultan, Mahfi Eğilmez'in polisiye türünde ikinci romanı. Hitlerle ilgili çok ilgi çeken iki belgesel tarihi öykü kitabından (Anitta'nın Laneti, Hattuşa'dan Kaçış) sonra polisiye türündeki ilk romanı olan Inferis de çok satanlar listesinde haftalarca üst sıralarda yer aldı.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2079-4

9 789751 420794